

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **R. L.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2019, č. j. MV-22207-5/SO-2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 28. 12. 2018, č. j. OAM-1586-17/ZR-2018 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Tím byla podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

2. Žalobci bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno z důvodu, že byl rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 9. 2017, sp. zn. 27 T 100/2017, odsouzen pro spáchání přečinu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 2 písm. a) a písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v rozhodném znění (dále jen „**trestní zákoník**“), k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let.

II. Napadené rozhodnutí žalované

3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zrekapitulovala průběh správního řízení a vyjádřila se k odvolacím námitkám žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí.
4. Žalovaná připomněla, že žalobce byl shora uvedeným rozsudkem odsouzen pro spáchání přečinu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let do věznice s dozorem, navíc mu byl uložen trest zákazu pobytu na území okresu Ústí nad Labem po dobu 5 let. Z výpisu z Rejstříku trestů dále vyplynulo, že byl žalobce již dříve dvakrát odsouzen, a to nejprve trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 14. 3. 2014, sp. zn. 2 T 37/2014, za úmyslný přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 16 měsíců. Poté byl Okresním soudem v Havlíčkově Brodě odsouzen trestním příkazem ze dne 15. 7. 2016, sp. zn. 1 T 135/2016, pro úmyslný trestný čin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let, přičemž rozhodnutím soudu ze dne 26. 1. 2018 mu byl podmíněný trest přeměněn v trest odnětí svobody nepodmíněně ve výměře 1 roku a se zařazením do věznice s ostrahou.
5. Správní orgán I. stupně na základě uvedeného shledal, že byl splněn důvod pro zrušení platnosti trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 3 let pro spáchání úmyslného trestného činu. S odkazem na hodnocení trestního soudu uvedl, že jednání žalobce vyhodnotil jako společensky škodlivé. Uvedl k tomu, že vysoký stupeň závažnosti je umocněn jednak aktuální společenskou situací, kdy se v jednotlivých státech EU pohybuje bez jakékoliv kontroly značné množství osob, nemající jakékoliv oprávnění k pobytu na území členských států, když současně je zřejmé, že takové osoby mohou představovat různá rizika, ať již bezpečnostní, či zdravotní, a jednak i tím, že se žalobce uvedeného přečinu dopustil ve vztahu ke třem osobám současně. Žalobce se nezákonného jednání dopustil s vědomím, že se podílí na akci široké skupiny osob s mezinárodní působností. Navíc jednal žalobce ve zkušební době podmíněného odsouzení pro identickou trestnou činnost, když byl nad jeho osobou navíc vysloven dohled. Správní orgán I. stupně

neshledal, že by rozhodnutí nepřiměřeně zasahovalo do rodinného a soukromého života žalobce, přestože žalobce tvrdil, že má na území matku, sestru a družku, po celou dobu pobytu řádně pracoval a žil spořádaným životem.

6. Žalovaná uvedla, že tím, že žalobce napomáhal jiným cizincům k umožnění nedovoleného překročení státní hranice, úmyslně útočil ze zjištěných důvodů na zájem společnosti na ochranu smluvních států Schengenské dohody a Evropské unie před nelegální migrací.
7. S hodnocením zásahu do soukromého a rodinného života žalobce provedeného správním orgánem I. stupně se žalovaná zcela ztotožnila. Žalovaná nezpochybnila, že má žalobce na území České republiky matku a sestru (obě nabyly občanství ČR) a družku, která je ruskou státní příslušnicí, přičemž jejich rodinné vazby lze považovat za silné a fungující. Nicméně žalobce sám vyvolal svým trestním jednáním důvod zahájení řízení z moci úřední. Pokud žalobce páchal trestnou činnost, musel si být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen realizaci jeho soukromého a rodinného života, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území. Dle žalované není ve veřejném zájmu, aby byl povolen trvalý pobyt cizinci, který právní předpisy České republiky nerespektuje a nedodržuje. Žalobce kromě toho prožil většinu svého života mimo území České republiky a nevytvořil si takové společenské návyky, které by mu bránily v návratu do země původu. Po dobu výkonu trestu odnětí svobody nežil ve společné domácnosti se svými příbuznými, jeho rodinní příslušníci tak museli být uvyklí na odloučení od žalobce. Žalovaná dodala, že sestra žalobce žije v Londýně a se svou družkou žalobce nikdy nežil ve společné domácnosti. Dle žalované navíc zrušení povolení k trvalému pobytu neznamená zákaz pobytu žalobce na území České republiky ani zákaz styku s jeho matkou, sestrou a družkou.
8. K odvolacím námitkám žalobce žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. V rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 9. 2017, sp. zn. 27 T 100/2017 je uvedeno, že žalobce v hlavním líčení vypověděl, že má v České republice pouze matku, která má české občanství, ale momentálně žije v Londýně. Správní orgán I. stupně správně považoval výpověď žalobce v trestním řízení za relevantní a ve správním řízení vzal v potaz i případný pobyt matky žalobce na území.
9. Žalovaná dále uvedla, že žalobce není odtržen od rodného jazyka ani zvyklostí, proto mu nebude návrat činit nepřekonatelné potíže. Žalobce za své blízké osoby označil pouze osoby ukrajinského či ruského původu, což svědčí o tom, že udržuje sociální kontakty blízké společnosti v zemi původu. Navíc je žalobce v produktivním věku, svobodný, bezdětný. Žádní rodinní příslušníci na něm nejsou pobytově závislí. Žalobce může být v kontaktu se svými příbuznými v rámci pravidel bezvízového styku. Rozsah úmyslné trestné činnosti, délka a druh trestu uložený žalobci jsou důvodem, pro který převažuje zájem české společnosti na její ochranu před žalobcem nad zájmem žalobce na jeho právo na rodinný a soukromý život.
10. Skutečnost, že byl žalobce z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn po 18 měsících, dle žalované nemění nic na závažnosti jím spáchané trestné činnosti. Žalovaná k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016 - 59. Žalobci navíc trvá zkušební doba podmíněného propuštění do 27. 11. 2022.
11. K získání pobytového oprávnění bude muset žalobce splnit zákonem stanovené podmínky. Dle žalované nelze opomenout, že může se svými rodinnými příslušníky komunikovat prostřednictvím komunikačních prostředků na dálku (např. přes Skype).

III. Obsah žaloby

12. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nezákonné, nepřezkoumatelné a nepřiměřené. Dle jeho názoru nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci.
13. Žalobce uvedl, že nepopírá své odsouzení za spáchanou trestnou činnost. Nicméně připomněl, že se nejednalo o násilnou trestnou činnost, což je dle jeho názoru samo o sobě důležitým aspektem, který musí být zohledněn. Byl odsouzen pouze za přčin a nebyl mu uložen trest vyhoštění. Je tedy zjevné, že soud neshledal další pobyt žalobce na území České republiky nebezpečným či nežádoucím. Žalobce uvedl, že byl kromě toho dne 27. 11. 2018 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Evidentně se tedy polepšil a očekává se, že povede řádný život. Ve zkušební době se nedopustil žádného dalšího trestného činu. Ani jednu z těchto okolností správní orgány nezmiňují. Podmíněné propuštění je přitom okolnost, která je významná pro poměření ohrožení veřejného zájmu na straně jedné a dopadů rozhodnutí na straně druhé. Napadené rozhodnutí na několika místech zbytečně akcentuje skutečnost, že byl žalobce odsouzen k odnětí svobody v délce 3 let. Z toho ale nelze usuzovat na závažnost jeho jednání. Jelikož se těmito otázkami správní orgány nezabývaly, považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
14. Žalobce dále namítal, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené. Žalobce je přesvědčen, že má na území České republiky silné vazby, neboť celá jeho rodina (matka a sestra) mají české státní občanství. Jeho družka zde studuje a za tímto účelem má povolení k dlouhodobému pobytu. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nelogické, neboť odsouzení pro trestný čin nemá být předmětem posuzování v otázce, zda napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Neboli, odsouzení pro trestný čin odůvodňuje zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu, nejedná se ale o překážku pro konstatování, že rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do cizincova soukromého a rodinného života. Faktické vazby žalobce navíc nebyly zkoumány. Dle žalobce žalovaná tímto porušila § 3, § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a § 174a stejného zákona.
15. Žalobce kromě toho uvedl, že tvrzení, že jeho matka bydlí v Londýně, je v rozporu se skutečným skutkovým stavem věci. Správní orgány mají povinnost vycházet ze skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Pokud byla informace o pobytu jeho matky převzata z trestního rozsudku vydaného dne 4. 9. 2017, nemohou z ní správní orgány vycházet jako z informace, která by byla směrodatná ke dni 28. 12. 2018, resp. 7. 3. 2019. Žalobce dodal, že se ihned po svém podmíněném propuštění nastěhoval ke své matce, kde má i řádně hlášenou adresu. Žalovaná rovněž rezignovala na skutečnost, že má matka žalobce zdravotní problémy a žalobce o ní pečuje a pomáhá jí. Úvahu žalované, že má žalobce blízké pouze v okruhu ukrajinských a ruských občanů, považuje žalobce za urážející, neboť v podstatě dehonestuje právní postavení jeho rodinných příslušníků.
16. Žalobce dále uvedl, že tvrzení žalované týkající se toho, že se může žalobce na území České republiky vrátit v rámci jiného bytového statutu, považuje za alibistické. Žalobce nemá v současné době možnost získat podle zákona o pobytu cizinců jakékoliv bytové oprávnění, neboť ve všech případech se vyžaduje, aby byl žadatel trestně zachovalý. Úvaha žalované je dle žalobce nepřezkoumatelná. Správní orgány se nezabývaly tím, kdy by žádost o bytové oprávnění mohl skutečně podat.
17. S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

18. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že byl naplněn důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaná odkázala na spisový materiál. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

V. Průběh ústního jednání

19. Na jednání konaném dne 10. 5. 2021 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a na argumentaci uvedené v jejich písemných podáních. Zástupce žalobce opakovaně zdůraznil jednak nedostatečné zohlednění závažnosti jednání, upozornil na podmíněné propuštění žalobce a na nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného, a to mj. proto, že správní orgány nesprávně vycházely z toho, že matka žalobce pobývá v Londýně. Žalovaná pak s ohledem na trestní minulost žalobce označila za troufalé tvrzení, že pouhé podmíněné propuštění dokládá polepšení žalobce. Ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí pak zdůraznila, že je především na žalobci, aby byl v řízení aktivní; ten přitom o zdravotních problémech matky v průběhu správního řízení ničeho nesdělil – obecný odkaz na existenci rodinných vazeb byl pak pouhým holým konstatováním.
20. Účastníci řízení při jednání nevznesli nad rámec správního spisu ani žádné důkazní návrhy – žalobce tedy netrval ani provedení jím předložených zpráv týkajících se operace jeho matky.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
22. Soud se v logice soudního přezkumu zabýval nejprve námitkou, podle níž je odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 -71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly

provedeny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

23. Soud takové vady neshledal. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí žalované je naprosto seznatelné, proč byl žalobci zrušen trvalý pobyt. Správní orgány odůvodnily, že se žalobce dopustil úmyslného trestného činu, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života neshledaly, přičemž, jak bude uvedeno níže, též podrobně vyložily, z jakých důvodů. Z podané žaloby je zjevné, že žalobce s tímto posouzením nesouhlasí, tedy brojí proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
24. Soud se proto dále zaměřil na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí ve světle žalobních námitek, přičemž vycházel z následně citované právní úpravy.
25. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců *„(m)inisterstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
26. Podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„(m)inisterstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.“*
27. Žalobce v podané žalobě zejména namítal, že se žalovaná nezabývala různými aspekty jeho odsouzení pro spáchaný trestný čin, tedy že se nedopustil násilné trestné činnosti, z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn, vede řádný život. Žalobce tedy fakticky namítal, že nebyl individuálně posouzen jeho případ a, byť to explicitně nezmínil, že není ohrožením pro veřejný pořádek.
28. Z ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, je zřejmé, že je zde zakotvena povinnost správního orgánu (Ministerstva vnitra) zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, je-li splněna tam uvedená objektivní podmínka. V textu zákona absentuje možnost správního orgánu uvážit, zda ke zrušení platnosti pobytového povolení přistoupí, shledá-li, že je hypotéza zde obsažené právní normy naplněna, tedy že držitel povolení k trvalému pobytu byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně. Správní orgán podmínku pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin osvědčuje toliko z obsahu rozsudku vydaného v trestním řízení soudním, ze kterého musí být nepochybně patrné, zda byl cizinec odsouzen za úmyslný či nedbalostní trestný čin, zda byl odsouzen k trestu odnětí svobody, případně jaká je výměra tohoto trestu, a zda byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen. Ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců tedy nepočítá s individuálním posouzením závažnosti protiprávního jednání cizince ve vztahu k ohrožení veřejného pořádku.
29. Zdejší soud ale nemohl přehlédnout, že na případ žalobce dopadá směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „**směrnice 2003/109/ES**“), neboť žalobce je státním příslušníkem třetího státu, který měl na území České republiky povolený trvalý pobyt.
30. Jen pro pořádek soud uvádí, že se na žalobce nevztahuje směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území

členských států, neboť jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU. Žalobce v první řadě nenamítal, že je rodinným příslušníkem občana EU, potažmo občana České republiky ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Matka a sestra žalobce sice nabyly české státní občanství, žalobce ale netvrdil, ani nijak neprokázal, že je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na jejich výživě nebo jiné nutné péči poskytované z jejich strany [srov. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 15a odst. 3 stejného zákona].

31. Čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES předpokládá, že *„(č)lenské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12.“* (pozn. zvýraznění doplněno soudem)
32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020 - 35, který se týkal ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, dovodil, že členským státem přijatá vnitrostátní úprava musí poskytovat státnímu orgánu prostor k individuálnímu posouzení naplnění podmínky vyjádřené v čl. 9 odst. 3 směrnice v každém jednotlivém řízení o odnětí uvedeného typu pobytového oprávnění. *„Musí tomu tak být už jenom proto, že pojem „veřejný pořádek“ je zcela učebnicovým případem tzv. neurčitého právního pojmu, jehož konkrétní obsah se může navíc měnit nejen v kontextu právních řádů jednotlivých členských států, ale také například v souvislosti s plynutím času a s tím spojeným (možným) hodnotově-názorovým posunem společnosti (k podrobnější analýze pojmu „veřejný pořádek“ srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS). Přínosem a patrným důvodem užití neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“ a jeho „ohrožení“ je přitom právě určitá pružnost a přizpůsobivost právní normy vzniklé použitím těchto pojmů v textu právního předpisu. Ta je ovšem zcela popřena, přistoupí-li vnitrostátní normotvůrce k implementaci právní normy obsahující zmíněný neurčitý právní pojem tak, že ji rozdělí na typové situace, s nimiž již zcela automaticky spojuje naplnění předmětné hypotézy [jako se tomu stalo právě v případě § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců]. Nejvyšší správní soud uzavírá, že smysl a účel čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES vyžaduje, aby vnitrostátní právní úprava sloužící k (fakultativní) implementaci tohoto ustanovení směrnice nevykazovala znaky paušalizace a automatismu a poskytovala prostor k individuálnímu posouzení jednotlivých případů.“* Přestože se zmíněný rozsudek netýkal přímo § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nýbrž § 77 odst. 1 písm. h) stejného zákona, jeho závěry jsou přenositelné i na projednávanou věc. Obě ustanovení totiž stanoví správnímu orgánu povinnost zrušit platnost povolení k trvalému pobytu cizince v případě, kdy je cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Rozdíl spočívá pouze v délce stanoveného trestu odnětí svobody, neboť § 77 odst. 2 písm. f) se týká trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně a § 77 odst. 1 písm. h) dopadá na situace, kdy je cizinci uložen trest odnětí svobody v délce přesahující 3 roky.
33. Nejvyšší správní soud dovodil tzv. přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES (srov. rozsudky Evropského soudního dvora ze dne 5. 2. 1963, č. 26/62, *Van Gend en Loos*, ze dne 15. 7. 1964, č. 6/64, *Costa v. Enel*, a rozsudek velkého senátu ESD ze dne 5. 10. 2004, ve spojených věcech č. C-397/01 až C-403/1, *Pfeiffer a další*; konkrétně k přímému účinku směrnic pak srov. rozsudek ESD ze dne 4. 12. 1974, č. 41/74, *Van Duyn*, a především rozsudek ESD ze dne 5. 4. 1979, č. 148/78, *Ratti*, a také rozsudek téhož soudu ze dne 19.

11. 1991, č. C-6/90 a C-9/90, *Francovich*) a konstatoval, „že § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, přičemž jsou dány podmínky k přímému účinku uvedeného ustanovení směrnice. Přímý účinek se přitom projeví tak, že správní orgán je povinen v řízení o zrušení platnosti cizincova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zabývat se vedle naplnění vnitrostátním právem stanovených kritérií kumulativně také posouzením toho, zda cizinec ohrožuje vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek (čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES). **Přistoupí-li správní orgán ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, musí být z odůvodnění jeho rozhodnutí zřetelné, jakými úvahami se při hodnocení závažnosti protiprávních jednání cizince řídil a z jakého důvodu uzavřel, že cizinec ohrožuje veřejný pořádek.** V žádném případě tedy nepostačí pouhý odkaz správního orgánu na pravomocný odsuzující rozsudek soudu České republiky, kterým byl cizinci za spáchání úmyslného trestného činu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. S ohledem na přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES je přitom zcela irrelevantní, zda zákonodárce implicitně považuje protiprávní jednání podřaditelné pod podmínky § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců za natolik závažná, že s nimi paušálně spojuje směrnici předvídané ohrožení veřejného pořádku.“ (srov. již zmiňovaný rozsudek ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020 - 35, bod 23; zvýraznění doplněno zdejší soudem).

34. Správní orgány proto mají při rozhodování o zrušení trvalého pobytu povinnost posoudit závažnost protiprávního jednání cizince a zhodnotit, zda toto jednání ohrožuje veřejný pořádek. V daném konkrétním případě pak Nejvyšší správní soud dovodil, že i jediné odsouzení (zde v délce 10 let za vývoz látky konopí do Spolkové republiky Německo v rámci organizované skupiny) představuje závažné ohrožení veřejného pořádku.
35. V nyní projednávané věci přitom nelze odhlédnout od toho, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let za organizování a umožnění nedovoleného přechodu státní hranice. Spáchaný skutek spočíval v tom, že žalobce na základě předchozí dohody s vědomím vlastního postavení a úloh ostatních osob, se záměrem dosáhnout překročení státní hranice ČR osobami vietnamské národnosti na přesně nezjištěném místě naložil do svého vozidla tři občany Vietnamu, o nichž věděl, že jsou nelegálními migranty, s cílem přepravit je na území Spolkové republiky Německo, kdy tyto osoby převezl přes území ČR až na 87. kilometr dálnice D8 ve směru Spolkové republiky Německo a u sjezdu na obec Petrovice byl dne 26. 5. 2017 zadržen hlídkou Policie ČR. Trestní věci se dopustil opětovně, neboť jednal ve zkušební době podmíněného odsouzení pro identickou trestnou činnost, když byl nad jeho osobou navíc vysloven dohled. Dále správní orgán s odkazem na hodnocení trestního soudu uvedl, že jednání žalobce vyhodnotil jako společensky škodlivé. Uvedl k tomu, že vysoký stupeň závažnosti je umocněn jednak aktuální společenskou situací, kdy se v jednotlivých státech EU pohybuje bez jakékoliv kontroly značné množství osob, nemající jakékoliv oprávnění k pobytu na území členských států, když současně je zřejmé, že takové osoby mohou představovat různá rizika, ať již bezpečnostní či zdravotní, a jednak i tím, že se žalobce uvedeného přechodu dopustil ve vztahu ke třem osobám současně. Žalobce se nezákonného jednání dopustil s vědomím, že se podílí na akci širší skupiny osob s mezinárodní působností. Žalovaná k tomu dále dodala, že tím, že žalobce napomáhal cizincům k umožnění nedovoleného překročení státní hranice České republiky a dalších států Schengenského prostoru, úmyslně útočil ze zjištěných důvodů na zájem společnosti na ochranu členských států EU před nelegální migrací. Žalovaná rovněž podotkla, že se žalobce již v minulosti dopustil úmyslné trestné

činnosti spočívající v organizování nedovoleného překročení státní hranice. Dále uvedla, že společenskou nebezpečnost žalobce umocňuje, že trestnou činnost spáchal jako člen organizované skupiny. Skutečnost, že byl žalobce podmíněně propuštěn, dle žalované nic nemění na závažnosti jím spáchané trestné činnosti. Zkušební doba žalobci skončí až dne 27. 11. 2022.

36. Přestože správní orgány část své úvahy spojily s posouzením otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a část úvahy vztáhly k § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož *„[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“*, není to na překážku konstatování, že tyto úvahy v dostačující míře naplňují požadavek individualizace řízení a samy o sobě představují v této konkrétní věci ekvivalent posuzování, zda cizinec s ohledem na závažnost svého protiprávního jednání ohrožuje veřejný pořádek ve smyslu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Správní orgány sice výslovně nevycházely z přímého účinku tohoto ustanovení, nicméně dostaly jeho smyslu a účelu, čímž žalobce nebyl zkrácen na svých právech (obdobně již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020 - 35).
37. S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobní námitku jako důvodnou, neboť správní orgány dostatečně a individuálně zhodnotily trestní jednání žalobce. Soud se přitom s jejich závěrem o ohrožení veřejného pořádku ztotožnil. Zejména pak zdůrazňuje, že jako podstatné zde vnímá, že se nejednalo o jakkoli ojedinělé či nahodilé protiprávní jednání žalobce, ale o jednání spíše systematictějšího charakteru, neboť žalobce se trestného činu dopustil jako člen organizované skupiny, vůči více osobám a také opakovaně, přičemž tak dokonce učinil ve zkušební době podmíněného odsouzení za totožnou trestnou činnost (opět šlo o přepravu více osob vietnamské státní příslušnosti do Spolkové republiky Německo za úplatu – viz též trestní příkaz Okresního soudu v Havlíčkově Brodě sp. zn. 1 T 135/2016). To také svědčí o nedostatku respektu žalobce k právním předpisům obecně a v oblasti cizineckého práva a schengenských pravidel zvlášť.
38. Ohrožení veřejného pořádku nemusí být spatřováno pouze v násilné trestné činnosti a není rozhodné ani to, zda byl žalobci trestním soudem uložen trest vyhoštění či nikoliv. Ani napadeným rozhodnutím nebylo žalobci uloženo správní vyhoštění, tedy nebyl mu stanoven zákaz vstupu na území České republiky. Správní orgány neměly povinnost posuzovat, zda byly či nebyly naplněny podmínky pro uložení trestu vyhoštění, to náleží pouze trestnímu soudu, měly pouze zhodnotit, zda byly naplněny podmínky stanovené v § 77 odst. 2 písm. f) a čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, což učinily.
39. V projednávané věci pak na závěru o ohrožení veřejného pořádku nemění bez dalšího nic ani skutečnost, že byl žalobce podmíněně propuštěn (dne 27. 11. 2018) z výkonu trestu odnětí svobody. Podmíněné propuštění, jakkoli není skutečností zcela irrelevantní, totiž podle soudu nemůže samo převážet výše popsané úvahy správních orgánů, potažmo soudu. Nadto lze zdůraznit, že se žalobce stále nachází ve zkušební době, která dle výpisu z evidence Rejstříku trestů trvá až do 27. 11. 2022. Žalobci tedy stále neuplynula doba, ve které je posuzováno, zda se osvědčil, či nikoliv. Na žalobce se nehledí, jako by nebyl odsouzen (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30).

40. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, neboť má na území České republiky silné vazby. Jeho matka a sestra mají české státní občanství a jeho přítelkyně zde má povolení k dlouhodobému pobytu.
41. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „(p)ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
42. Správní orgán I. stupně i žalovaná se soukromým a rodinným životem žalobce podrobně zabývaly, přičemž soud s jejich závěrem souhlasí. V řízení bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do České republiky v roce 2009, na území ale nenavštěvoval žádné školské zařízení, nenašel si žádné dlouhodobé stabilní zaměstnání, neboť vystřídal asi 15 zaměstnání (posledně pracoval jako řidič Uberu) a opakovaně páchal trestnou činnost. Žalobce má na území České republiky matku a sestru, přičemž obě nabyly české státní občanství. Sestra žalobce žije trvale v Londýně, matka žalobce žije na území České republiky. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí sice nejprve podotkl, že se matka žalobce zdržuje v Londýně, přestože tam byla pouze na návštěvě za svou dcerou, dále ale situaci posuzoval tak (stejně jako žalovaná), jako kdyby žila v České republice. Správní orgán I. stupně k tomu správně podotkl, že žalobce sice má na území matku, ale sám je svéprávný a zletilý. Kromě toho nebylo zjištěno, že by byla jeho matka na žalobci finančně či jinak závislá. Z trestního rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 27 T 100/2017 navíc vyplynulo, že chod jeho domácnosti po finanční stránce částečně obstarávala jeho matka. Stejně tak nejsou jeho rodinní příslušníci na žalobci pobytově závislí. V odvolání žalobce uváděl, že žije se svou matkou, netvrdil ale nic v tom ohledu, že by o matku jakkoliv pečoval. Až v podané žalobě žalobce tvrdil, že se o matku stará, jelikož je nemocná. Soud k takovému tvrzení nemohl přihlídnout s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s., dle něž posuzuje skutkový stav věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Judikatura sice v některých případech umožňuje, aby soudy přihlíděly ke skutečnostem nastalým až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, musí se však jednat o zcela mimořádné situace, v nichž by nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavněprávního hlediska akceptovat (nálezn Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, N 114/37 SbNU 475), v oblasti cizineckého práva půjde typicky o hrozící porušení zásady *non-refoulement* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). Ze spisového materiálu ani z tvrzení žalobce však žádné takové výjimečné okolnosti nevyplývají.
43. Nad rámec uvedeného lze uvést, že žádné takové okolnosti nevyplývají ani z jeho tvrzení před soudem, kdy se dovolával nezbytnosti péče o svou matku. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že žalobce svá tvrzení nijak nedoložil, když předložené dokumenty (pokyn pro praktického lékaře matky žalobce k operačnímu výkonu a souhlasu matky žalobce s hospitalizací ze dne 20. 3. 2019) ani přes dotaz soudu nenavrhoval k důkazu. Nad rámec toho soud dodává, že těmito dokumenty by stejně svá tvrzení nemohl dosvědčit, neboť i z jejich označení je zřejmé, že se týkají toliko jedné hospitalizace z důvodu operace. Žalobce dále tvrdil, že má na území České republiky přítelkyni ruské státní příslušnosti, ve společné

domácnosti ale nikdy nežili a nežijí. Správní orgány dále správně upozornily na to, že žalobce strávil určitou dobu ve vazbě či výkonu trestu odnětí svobody, kdy byl jeho soukromý a rodinný život prokazatelně narušen.

44. Dle názoru soudu tak byly hodnoceny veškeré skutečnosti, které z provedeného řízení vyplynuly. Správní orgán je sice ve správním řízení dle § 3 správního řádu povinen opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, avšak tato povinnost je současně doprovázena povinností účastníků dle § 50 odst. 2 a § 52 správního řádu poskytnut potřebnou součinnost, popřípadě označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 262/2015 - 35 ze dne 19. 5. 2016). Lze tedy uzavřít, že kritéria přiměřenosti rozhodnutí byla zohledněna v takové míře, která byla zjištěna z podkladů. Pokud žalobce netvrdí všechny rozhodné skutečnosti týkající se možného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, není povinností správního orgánu je vyhledávat z vlastní iniciativy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 11). Tvrzení žalobce, že žalovaná rezignovala na skutečnost, že má matka žalobce zdravotní problémy a žalobce o ní pečuje, se neopírá o zjištění vyplývající ze správního spisu. Žalobce sám nic takového ve správním řízení netvrdil. Nelze přitom po správním orgánu požadovat, aby z vlastní iniciativy zjišťoval zdravotní stav rodinných příslušníků žalobce.
45. Úvahu žalované, že má žalobce blízké pouze v okruhu ukrajinských a ruských občanů, nepovažuje soud za nijak dehonestující. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že se správní orgán snažil demonstrovat pouze to, že pro žalobce nebude návrat do jeho domovské země ztížený, neboť stále ovládá svůj rodný jazyk a udržuje společenské vazby a kontakty blízké zemi jeho původu.
46. Stejně tak není důvodná ani námitka, dle níž žalobce nebude mít možnost požádat o jiné pobytové oprávnění. Pokud se žalobce dopouštěl trestné činnosti, měl a mohl si být vědom toho, že to může mít dopad na jeho pobytové oprávnění a na možnost setrvat na území České republiky. Kromě toho, zrušení trvalého pobytu nevede samo o sobě k zákazu vstupu na území České republiky. Pokud žalobce nezíská jiné pobytové oprávnění, může do České republiky cestovat na krátkodobé vízum, neboť, jak správně podotkla již žalovaná, od 11. 6. 2017 je zaveden bezvízový styk pro ukrajinské občany, kteří vlastní biometrický pas a cestují do členských zemí EU.
47. Lze uzavřít, že soud neshledal na základě žalobních námitek nezákonnost ani nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

48. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nad rámec její běžné administrativní činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. května 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu